Duminicile unui nesportiv

ANTRENORUL BEATRICEI

E mult de cînd nu l-am întîlnit pe Béla Horosz. Am fost prieteni apropiați, la Cluj, în al patrulea deceniu, el gazetar, eu încercîndu-mi condeiul, în muzică și publicistică, cu deopotrivă stîngăcie. Împreună am înjghebat un spectacol sportiv, care se intitula **Haidem la Olimpiadă.** Era o veselă prezentare teatrală a tuturor sporturilor, nu lipsită de oarecare spirit și, mai ales, plină de melodii sprintene, din care am și publicat, mai tîrziu, una sau două. S-a jucat de multe ori, la teatrul de vară din parcul orășenesc, dar nu ne-am ales din încasările spectacolelor cu nimic. În afară, firește, de prietenia noastră și mai strînsă, avînd amintirea comună a ceea ce socoteam noi un succes și un început. Fiindcă eram convinși că vom crea, noi doi, un gen nou, un fel de operetă sportivă sau estradă sportivă, cu care vom copleși teatrele din țară și, poate, chiar pe cele din străinătate. Nu l-am creat și nu l-au creat nici alții, deoarece anii aceia au fost grăbiți și nestatornici, ca un banc de nisip care alunecă, alunecă mereu la vale, pînă se prăvale în prăpastie.

Tîrziu, cînd din prăpastia care a fost ultimul război, ne-am adunat iar ciolanele, pentru numărătoarea necesară reluării vieții de acolo unde fusese întreruptă, pe Horosz l-am pierdut din ochi. De cîteva ori mi-am adus aminte de el, răsfoind vechi afișe și tăieturi de ziare, care vorbeau de micul nostru succes de tinerețe. Cineva mi-a spus chiar că l-a văzut, acum vreo cincisprezece ani, patinînd, într-un oras ardelean, cu aceeași siguranță ca odinioară, dar cu și mai mare măiestrie.

Am uitat să spun că Horosz fusese în anii noștri comuni de la Cluj un patinator artistic de mari perspective. Numai că și perspectivele acestea au fost înghițite de nisipul călător al evenimentelor, astfel că, azi, el e antrenor. Antrenorul Beatricei Hușțiu. Perspectivele ei n-are să le mai anuleze oarba furie a carului lui Djagernoth, evoluțiile ei n-o să le mai înghită dezlănțuirea iresponsabilă a războiului. Cît privește dezvoltarea tehnică și artistică a micii noastre libelule cu patine, are Horosz grijă de ea. Mi-a împărtășit, zilele acestea, cîte ceva din munca pe care o desfășoară, ca antrenor al acestei mici sportive, dar de mare promisiune a patinajului artistic românesc. Vorbea de evoluțiile ei pe gheață ca un artist și spunea că Beatrice are, de pe acum, accente profunde și tulburătoare în gesturi, în arabescuri, în imaginația cu care brăzdează oglinda glacială. Uneori, ea sugerează panica și extraordinara agerime a căprioarei urmărite de un viclean vînător. Alteori, plutește cu ușurința unei gîze îmbătate de nemărginirea văzduhului aurit de praful polenului vegetal. Totdeauna însă, ea ascultă de antrenorul care o îndrumă tăcut, o dezmiardă cu priviri satisfăcute sau o dojenește pentru lipsa de autocontrol. Fiecare mișcare a ei e un fel de cîntec, din care Horosz elimină, pe rînd, cîte un sunet disonant, cîte un acord nelalocul lui, cîte o legătură — în muzică i se spune „punte"! — dintre o figură și alta.

— Îmi retrăiesc, prin Beatrice, propria tinerețe — mi-a spus Horosz. Ceea ce visam să fac eu, o ajut acum pe ea să realizeze. Mă simt, de multe ori, ca sculptorul care modelează materia, dîndu-i forma pe care o dorește. Cu Hușțiu, lucrul este deosebit de plăcut, pentru că ea e din caleafară de înțelegătoare și maleabilă, avînd o voință uimitoare pentru vîrsta ei. Cred că antrenorul sportiv trebuie să fie niței și artist, adică să trăiască deplin conștient procesul de creație pe care îl săvîrșește. Nu împărtășește altora numai ceea ce știe, dar le comunică și ceva din visele sale neîmplinite.

Așa cum, de mii de ani, vîrstnicii comunică tinerilor care le iau locul ceva din aspirațiile lor rămase în zonele visării sau așa cum se predă ștafeta de la unul la altul. Cred că visul prietenului meu antrenor, regăsit după atîta vreme, este acela de a o vedea pe pupila sa cucerind medalia de aur în viitoarea Olimpiadă. Și — fiindcă mi-l amintesc agitîndu-se, cu pete roșii în pometi, între culisele spectacolului nostru de odinioară — el visează, probabil, să regizeze și o mare revistă pe gheață, în care sport, artă, vigoare, frumusețe și grație să se îngemăneze pentru bucuria a mii și milioane de spectatori.

Antrenorului și Beatricei le fac urarea strămoșilor noștri, simplă și vibrantă ca un arc slobozit spre stele:

— Ad astra!

George SBÂRCEA

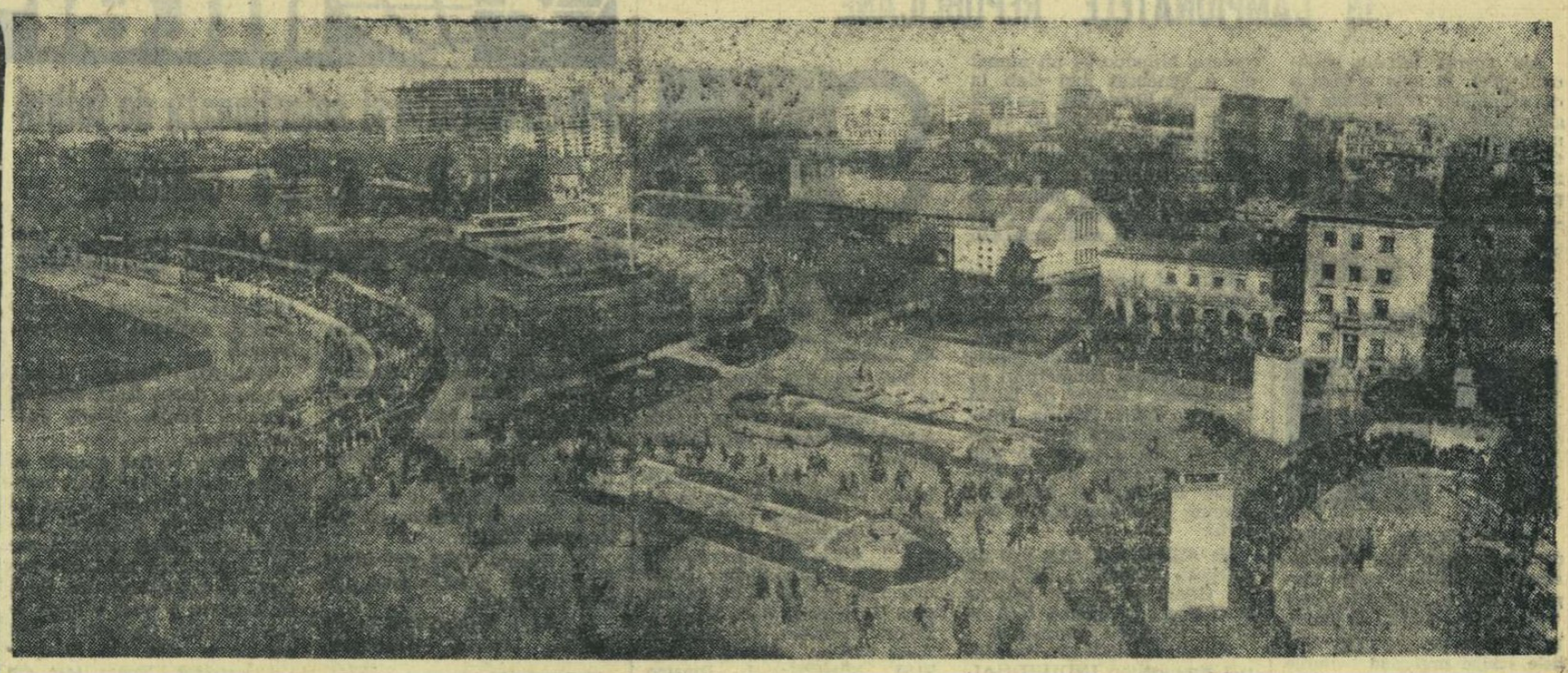

Vedere panoramică a unuia din cele mai populare parcuri sportive bucureștene: DINAMO. El se întinde mult mai departe de perspectiva pe care a reușit s-o înregistreze obiectivul, pe o suprafață de 20 hectare

Foto: ION MIHĂICĂ

AMINTIRI, PRIVIRI ÎN VIITOR...

20 de ani DINAMO

Clubul Dinamo sărbătorește în aceste zile o foarte respectabilă aniversare: împlinirea a două decenii de activitate. Printre toasturi și felicitările de rigoare își fac loc, mai cu seamă, aducerile aminte. Fiindcă această grupare sportivă, care a dezlănțuit sentimente și pasiuni dintre cele mai contradictorii, a însoțit permanent răstimpul superb al tinereților noastre, făcîndu-și simțită aceeași prezență puternică — dacă nu chiar mai puternică — și astăzi.

Deseori, cînd este chemat să facă retrospective festive, cronicarul se simte tentat să supraevalueze meritele. În cazul lui Dinamo te poți afla la un pas de această tentație. Dar, nu-i nici o greșeală să afirmi că acest club reprezintă o parte însemnată a sportului românesc, a cărei pondere și vigoare au fost nu o dată exemplu și îndemn pentru alții.

Să urăm cu sinceritate dinamoviștilor tradiționalul LA MULȚI ANI!

★

...Strada Lipscani este printre puținele ale Bucureștilor care a rămas neschimbată de zeci și zeci de ani. De aceea, realizatorilor documentarului Dinamo nu le-ar fi fost greu ca, schimbînd poate doar cîteva firme de actualitate, să imprime pe peliculă clădirea unde la 14 MAI 1948 a fost instalat sediul clubului Dinamo, într-o cameră modestă care fusese biroul unui magazin de brînzeturi. S-a pornit la drum cu patru secții și un grup de înflăcărați. Dar, cum nu se poate alerga pe entuziasm și cum discursurile — chiar și cele mai frumoase — nu vor înlocui niciodată terenul de sport, Dinamo a trebuit să-și facă o bază. Drumul de la cămăruța insalubră din Lipscani și pînă la realitățile de astăzi înscrie o epocă. **Parcul din Șoseaua Ștefan cel Mare se întinde pe o suprafață de 20 de hectare, cuprinzînd 3 terenuri de fotbal, sală de sporturi, un bazin olimpic de înot, un velodrom, un poligon, 6 terenuri de tenis, 2 de baschet, 2 de handbal, o pistă de atletism acoperită. Și, cîteva milioane de trandafiri.**

★

Dacă un singur club sau o singură echipă ar cumula toate victoriile sportive, atunci sportul ar deveni, de bună seamă, neinteresant. Dinamo, desigur, nu le-a cucerit pe toate, dar — în orice caz — foarte multe. O statistică, riguros ținută, merită să fie, parțial, reprodusă. În cei 20 de ani de activitate sportivii dinamoviști au realizat:

- **2127 de titluri de campioni ai țării în întrecerile de seniori și de juniori.**
- **Au îmbunătățit de 1136 de ori recordurile naționale în diferite probe, deținînd în prezent 183 la atletism, natație, ciclism, haltere, patinaj viteză.**
- **Au obținut la Jocurile Olimpice, în cadrul echipei României, 7 medalii de aur, 2 medalii de argint și 7 medalii de bronz.**
- **Au reușit să cucerească la campionatele mondiale și europene, pentru culorile patriei noastre, 28 medalii de aur, 25 de argint și 22 de bronz.**
- **2 victorii consecutive în Cupa campionilor europeni la volei.**
- **Au adus sportului românesc 91 de titluri de campioni balcanici.**

Deși incomplet, bilanțul este grăitor.

★

„Unul din punctele forte ale clubului — spunea antrenorul de volei Gheorghe (Gicu) Constantinescu — **îl constituie stabilitatea cadrelor, continuitatea în activitate, ceea ce determină o mare longevitate sportivă".**

Într-adevăr, Dinamo oferă exemple elocvente în acest sens, de oameni care și-au început activitatea ca juniori, sub culorile sale au continuat-o cu strălucire ca sportivi maturi, au dobîndit cu ecusonul alb-roșu pe piept măiestrie și experiență, pe care o transmit acum — într-o neîntreruptă ștafetă — noilor generații dinamoviste, ca antrenori sau tehnicieni: **Gheorghe Constantinescu, Sebastian Mihăilescu, Adrian Petrașinu, Dan Niculescu, Oprea Vlase, Dumitru (Titi) Ionescu, Alexandru Stoenescu, Radu Hutan, Nicolae Linca și mulți alții.**

★

La Dinamo au crescut nu numai campioni dar și caractere, oameni care în același timp cu performanța au dobîndit o distinsă poziție socială și profesională. În promoțiile cu care clubul se poate mîndri se numără **farmacistul Nae Bădulescu, doctorii Ion Wiesenmayer, Andrei Demeter și Mircea Cristea, inginerul Mihai Lucaci, directorul Fabricii de mase plastice, profesorii Victor Firea și Liță Cosma, actrițele Flavia Buref și Irina Petrescu, cîntărețul Marina Krilovici** și mulți alții.

O trăsătură de unire simbolică și semnificativă!

★

Clubul a consacrat cîteva familii celebre de sportivi, fiind el însuși o mare familie. Gheorghe și Doina Corbeanu, frații Nunweiller, soții Sciotnic și Vintilă, Nicolae Linca îl învață box pe fiul său. Tradiții care cimentează trainic legăturile sufletești, indispensabile reușite în orice colectiv.

★

— Știm, prețuim și admirăm tot ce a făcut Dinamo. Spuneți-ne însă, ce socotiți că N-A FĂCUT DINAMO?

Interlocutorul nostru, Ion NAE, președintele clubului, este vizibil surprins de întrebare.

— În tot ce a dobîndit clubul, meritele noastre sînt doar parțiale. Succesele au fost nu numai posibile dar și condiționate de grija pe care Partidul Comunist Român o acordă sportului, așezînd această activitate pe planul preocupărilor sociale majore, de sprijinul acordat de către conducerea M.A.I. și de către C.N.E.F.S.

Desigur, Dinamo mai are multe de făcut iar retrospectiva acestor douăzeci de ani este cu atît mai prețioasă cu cît ea poate trasa ferm liniile directoare ale muncii ce trebuie depusă o dată cu pășirea în deceniul al treilea. Mă gîndesc că perfecționarea stilului și metodelor de lucru ale colectivului de conducere, a antrenorilor și tehnicienilor, perfecționarea pregătirii teoretice și a măiestriei pedagogice practice, merită să figureze la un loc de cinste.

Depistarea și selecționarea elementelor tinere dotate cu calități fizice și talent, domenii în care școlile din sectorul nostru constituie un cîmp vast și prolif, trebuie să aducă un flux permanent de tinerețe în secțiile clubului.

Ca unitate specializată a sportului de performanță, Dinamo se simte datoare să aducă în continuare un aport chiar mai mare la pregătirea rezultatelor demne de luat în considerație pe scara mondială de evaluare, la ridicarea aspectului spectacular al competiției sportive ca atare, la...

O, dar sînt foarte multe de făcut!

Nutrim convingerea că Dinamo se va strădui să le facă!

Valeriu CHIOSE

Campionul polisportivității

Dintr-o regretabilă omisiune redacțională, în numărul nostru de duminică nu a apărut fișa biografică a celui mai dotat dintre toți polisportivii români, cel care poate figura onorabil și în rîndul reprezentanților multilateralității sportive mondiale: Costy Herold. Cu scuzele de rigoare, reproducem astăzi această fișă.

CONSTANTIN HEROLD, născut în 1912, căsătorit, licențiat al Institutului de Cultură Fizică, lector la Institutul Pedagogic, antrenor emerit la secția de baschet a clubului Steaua, component al echipei naționale de atletism, baschet, volei și handbal (cu participare la campionatul mondial din 1937), campion

național (1933—1934) la 110 m garduri și decation, recordman național de decation timp de 14 ani, a jucat fotbal 20 de ani la echipele Muncitorul și Astra din Brașov și Telefon Club București (inclusiv în Divizia B), campion al Universității București la spadă și sabie (1934), component al echipei model de gimnastică a A.N.E.F. la J.O. 1936 (Berlin), concurent al Telefon-Clubului la canotaj, polo pe apă, rugby, tenis de masă și tir, participant la campionatele de patrule militare pe schiuri și la campionate inferioare de tenis, titular al „Premiului național pentru sport" pe anul 1940.

RĂSPUNDE Ion Poștaș

I. GHINESCU, BOTENI. — Cineva a propus ca Universitatea Craiova să-și schimbe numele în F. C. Craiova. De aici, o... epigramă (reușită!):

După felul cum se ține
În momentul actual,
N-o prea văd jucînd mai bine,
Chiar de s-ar numi... Real!

I. CRISTESCU, BUZĂU. — La handbal, trofeul care se acordă echipei cîștigătoare a campionatului mondial nu rămîne niciodată în posesia definitivă a unei țări, așa cum se întîmplă, de pildă, la fotbal. Același trofeu trece de la o țară la alta, în momentul cuceririi campionatului mondial (challenge perpetuum). Să știți însă că Federația internațională n-a luat această măsură din spirit de economie.

DAN SABRU, BUCUREȘTI. Rapid a cîștigat de 7 ori „Cupa României" la fotbal. 6 victorii au fost consecutive (1936—1942).

M. CERGHIZAN, TÎRNĂVENI. — Nu ne-au speriat atît cele 5 epigrame trimise, cît post-scriptum-ul: **„Pe viitor, și altele".**

ADRIAN DUMITRESCU, BACĂU. — De acord cu dv.: într-un meci amical, NU CÎȘTIGI NIMIC dacă o repriză întreagă te baricadezi în fața porții, renunțînd de a mai juca fotbal. Colegul nostru, Marius Popescu, care a văzut meciul de la Linz, a subliniat, de altfel, acest lucru.

C. DUMITRESCU, CRAIOVA. — I-am tot criticat pe arbitrii noștri de fotbal, dar parcă-s vorbiți să facă în ciuda publicului și... fotbalului. Am publicat ieri o știre din Oradea referitoare la un meci școlăresc, disputat fără... arbitru! Și partida a decurs în cele mai bune condițiuni. Poate că soluția este bună și pentru cei mari...

V. MOLDOVAN, ORADEA. — 1) Boxerul Gheorghe Negrea a fost campion european. De asemenea, în 1956, la Melbourne, el a cucerit medalia olimpică de argint. 2) Sînteți convins că echipa dv. favorită, Universitatea Cluj, va avea „un viitor de aur". Tot ce se poate. Pentru prezent însă, nu-i puteți da ceva garanții?

GHEORGHE POP, GHERLA. — Cel de al doilea meci România — Danemarca, disputat la București în cadrul preliminariilor olimpice din 1964, s-a încheiat în mod neașteptat cu victoria oaspeților: 3—2 (la Copenhaga cîștigasem noi!). La un moment dat, danezii ne conduceau cu... 3—0!

FRANCISC MAURER, ELEV, COMUNA FIBIȘ. — În numele echipei Recolta Fibiș și prin intermediul ziarului nostru vreți să mulțumiți studentei Florica Pavel, din comuna Săcele, care a... salvat partida dintre formația dv. și Rapid Săcălaz, preluînd conducerea jocului, în lipsa arbitrului desemnat. Ne spuneți că i-ați oferit flori la începutul meciului. Foarte frumos. Și la... sfîrșit? Sperăm că da!

VIOREL MIHU, CRAIOVA. — **„Într-un meci din campionatul de fotbal pe școală, eu am fost portarul clasei mele. Portarul advers a prins mingea și apoi a degajat-o cu MINA. Balonul a intrat direct în poarta mea, fără ca eu sau alt jucător s-o fi atins. Arbitrul jocului, profesorul de educație fizică Aurel Preda, a acordat... gol. Eu cred că a greșit".** Chiar așa s-au petrecut lucrurile? O asemenea fază pare neverosimilă, în afară de cazul cînd meciul ar fi avut loc pe un teren de... volei. În orice caz, decizia arbitrului a fost perfect regulamentară. Portarul poate înscrie un gol în poarta adversă, la o fază obișnuită de joc, atît cu piciorul, cît și cu mîna. Poate — dacă sînteți dv. în poarta cealaltă! Altfel, nu!

Ilustrații: N. CLAUDIU

MATTY — *CROS. — FINIȘ...*

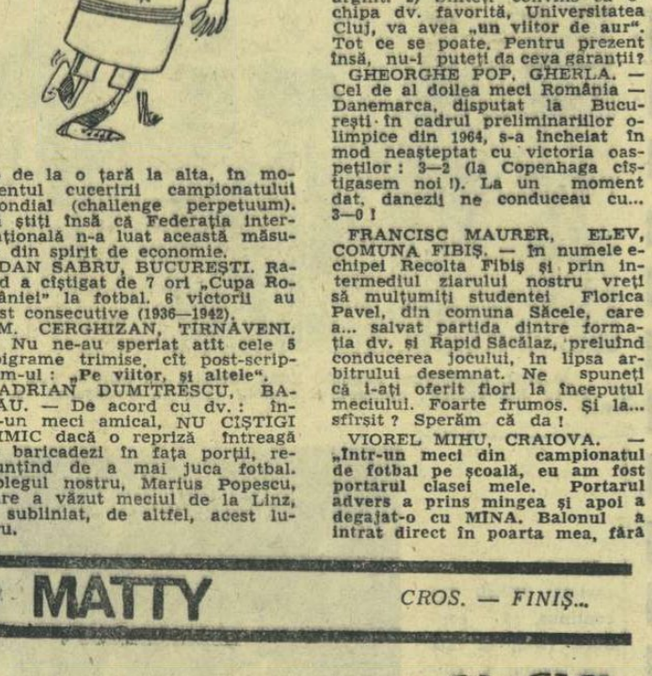

POLISPORTIVITATEA — O PROBLEMĂ ACTUALĂ?

Continuăm seria răspunsurilor la ancheta noastră, publicînd astăzi opiniile unui alt polisportiv extrem de talentat și de prolific: DUMITRU TÂLMACIU.

Reamintim formularea întrebărilor noastre:

1. Considerați că în condițiile de azi ale activității sportive, practicarea concomitentă a mai multor sporturi poate fi recomandată tinerilor?

2. Ce determină, după părerea dv., drumul spre polisportivitate: anumite însușiri fizice sau factori externi (ambianță, dorință etc.)?

3. Împrejurările actuale permit unui tînăr reușita (obținerea de performanțe) în mai multe sporturi concomitent?

4. Dacă ați avea un copil, spre ce sporturi l-ați îndruma? Sau ați prefera să se specializeze într-un singur sport? Dorim să știm dacă propria dv. experiență s-ar putea repeta astăzi.

1. Da, practicarea mai multor sporturi poate fi recomandată tinerilor, dar aceasta necesită o bună îndrumare și supraveghere din partea antrenorilor competenți, mai ales a celor care au exersat mai multe sporturi și a căror practică poate fi un bun ghid pentru tineri.

DUMITRU TÂLMACIU, maestru emerit al sportului, născut în 1921, absolvent al Institutului de Cultură Fizică, actualmente ofițer M.F.A. Ca atlet: campion mondial universitar pe 800 m, de 10 ori campion național în probele de semifond și cros, deținător a 10 recorduri naționale la semifond, campion republican de maraton la vîrsta de 42 de ani; ca ciclist: campion național de viteză (1944), de trei ori campion național de ciclocros.

Bazele sportive ce stau la dispoziția tinerilor dornici de a practica sportul, echipamentul de calitate oferit cu dărnicie de cluburile sportive, programele de antrenament științific alcătuite, înlesnirea participării la antrenamente și competiții, asigurarea unei alimentații corespunzătoare pot contribui la practicarea concomitentă a mai multor sporturi.

2. Desigur, însușirile fizice sînt cele care îl determină pe un tînăr să facă sport. Dar din partea tinerilor trebuie să fie manifestată o dorință arzătoare și permanentă de a obține rezultate din ce în ce mai bune. Atît sportivul cît și antrenorul trebuie să se dăruiască întru totul sportului practicat. Mi-aș permite să spun numai cîteva cuvinte tinerilor noștri sportivi, despre felul cum am îmbinat talentul cu voința de fier, cum în decursul celor treizeci de ani de activitate sportivă multilaterală am adunat rodul acestei dăruiri într-un buchet de zeci de recorduri naționale și zeci de campionate cîștigate, FĂRĂ NICI UN ABANDON, în două discipline: ciclism și atletism. Dragi tineri, începutul activității sportive l-am făcut în tîrlici confecționați de mama mea la lumina lămpii de gaz. Dar eram puternic animat de dorința de a cîștiga concursul. Recompensa a fost... cîteva rînduri și o fotografie în ziarul vremii. Această mi-a dat și mai mult imbold pentru viitoarele concursuri, avînd țelul de a realiza performanțe de talie mondială. În august 1949 am adus țării noastre primul titlu mondial universitar (800 m plat) și locul II la 1 500 m plat, prinos de recunoștință pentru condițiile create de partidul și guvernul țării noastre. Niciodată nu mi-am pus problema ca la concursurile de selecție să mă pregătesc bine pentru a putea pleca peste granițe, niciodată nu m-a interesat problema cîștigului material. „Secretul" cuceririi titlului mondial universitar a constat în cele trei antrenamente pe zi de 6—7 ore, însumînd 18—25 km și în odihna de 12 ore cu somnul de noapte început totdeauna înainte de ora 22.

3. Da, un tînăr poate obține performanțe în mai multe sporturi concomitent, avînd în vedere condițiile optime create, dacă va respecta strict programul de antrenament, prin exigență sporită față de sine însuși, prin autoeducare și voință de fier. O altă condiție cred că este aceea ca sporturile practicate pentru performanță să aibă corelație și să se ajute reciproc. Spun acest lucru din experiența practicării ciclismului de performanță (ciclocros, viteză pe velodrom, semifond și fond) și atletismului (începînd de la 400 m plat pînă la 42,195 km.).

4. Cei doi copii pe care-i am, Mirela și Răzvan, au fost îndrumați de mici (de la 6 ani) spre cunoașterea mai multor sporturi (înot, ciclism, atletism, tenis). Dîndu-le o orientare sportivă multilaterală, studiez înclinațiile lor, urmărind randamentul maxim. Din cele constatate pînă acum, Mirela, în vîrstă de 17 ani, va fi atletă (cîștigînd de pe acum cîteva concursuri școlare) și jucătoare de handbal. Răzvan, la 11 ani, activează în secția de tenis a clubului Steaua, sub îndrumarea atentă a maestrului emerit al sportului Gogu Viziru și a antrenorului I. Chivaru. Pe copiii mei îi voi îndruma spre cel puțin două sporturi de performanță.

Experiența mea în decursul anilor se poate repeta și astăzi, dar după cum am mai spus — *talent + voință, antrenor cu experiență proprie + antrenamente permanente = performanțe foarte bune.*

Mi-am dat seama că făcînd întîi ciclism am putut mai ușor să mă antrenez și la atletism folosind, mai ales pentru semifond, fond și maraton, antrenamentul mecanic la viteze mult mai mari decît cele folosite astăzi de antrenorii respectivi. În majoritatea cazurilor am folosit antrenamente tari și foarte tari, ceea ce mi-a permis să posed o rezistență în regim de viteză foarte mare și un finiș puternic și relaxat. Rezultatul acestor antrenamente perseverente și grele mi-au permis cîștigarea a cinci campionate în două zile (28—29 septembrie 1941): 400 m plat, 400 m garduri, 800 m plat, 1 500 m plat, 5 000 m plat, învingînd în aceste concursuri atleți mult mai bine dotați fizicește și talentați cum au fost Virgil Ludu, Dinu Cristea, Radu Ioniță, Nicolae Sucitu etc.

Și încă un cuvînt despre longevitatea mea sportivă, care este urmarea faptului că am dus o viață măsurată de sportiv, n-am fumat, n-am băut, n-am pierdut nopțile. Am dus o viață onorabilă, serioasă, alături de familia care totdeauna m-a înțeles, m-a ajutat, fiindu-mi un bun sfătuitor. Atît soția cît și copiii sînt dornici de plimbări, excursii, jocuri sportive pe stadion, care ne mențin echilibrul psihic și fizic. Sportul mi-a întărit sănătatea, mi-a dat încrederea în viitor și puterea de a lupta pentru învingerea greutăților. Atît în sport, cît și în muncă și în viață, am fost călăuzit de o voință de fier și niciodată n-am dat înapoi în fața obstacolelor. Acum, în pragul împlinirii a 47 de ani, mă simt tot atît de tînăr ca și la 18 ani, tinerețea fiind nelimitată, ea este definită de optimismul robust și încrederea în viitor, de strădania de desăvîrșire personală, de realizarea unui țel în societate și în sport.

Formula veche „trăiește-ți tinerețea" nu are ce căuta în viața sănătoasă a sportivilor, pentru că aceasta înseamnă goana după plăceri de moment. Din tinerețe mi-am pregătit o maturitate sănătoasă, o bătrînețe fericită, încununată de zecile de victorii ilustrate prin medalii, cupe, plachete, insigne, titluri și satisfacții personale.

Extrordinara voință de a învinge a atletului Dumitru Tâlmaciu nu poate fi mai bine ilustrată decît în această sosire în cursa de 5000 m plat